

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1-ső szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hivatal
illető előrefizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata . . . 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után . . . 60 fillér.

Nyilttér:

Egy sor . . . 40 fillér.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

1899—1900.

„Egy esztendő a másik sirját ássa,
Gyilkolják egymást, mint az emberek.
Idő, szárnyadnak még egy csattanása:
S a jelen év is sirba szendereg.“

Igen! Egy csapás még, egy végső szárny-csapás, minő a sólyomé, mely sebezve hull a sziklabérczen alá; egy csattanása a nagy idő szárnyának; végső lobbánása a hamvadó tűznek: s kialszik az a tűz, s hamuba hull a parázs; meglankad az a szárny; multtá lesz a jelen, tegnappá lesz a ma, egy örök, örökre feltámaszt-hatatlan, szomorú halottá. Az az elhantolt év nem jó újra vissza, azon a nagy siron, a mult idők sirján nincs élet, nincs remény, nincs hal-hatatlanság, csak az enyészetnek, örök elmulás-nak fagyasztó szele zug enyésztes hangon.

1899—1900. Ime néhány számjegy, néhány egyszerű szám; mi jelentéktelen, mi keveset mondó, semmis önmagában; s mégis mi külön-besség, szorosan vizsgálva, mennyi minden bennök, külön-külön véve.

Amott a sötétség, a csillagtalan éj örök mélységével; emitt az ébredő, rózsapiros hajnal sugárzó fényével, derült mosolyával, dala, him-nusával. Amabban egy eltűnt, eltemetett világ, egy eltemetett mult minden örömeivel, minden bánatával; emebben egy kétes, bizonytalan jövő, öröme, bánata még el-letekarva sűrű fátyol által, várva a lassankint, csak napra nap után felta-
karó kézre, a világintéző öserő kezére, intéző szavára, mely napra napot hoz, éjjel éjszakára; évre évet rombol, semmivé tesz, alkot.

Éj! éj! fekete éj! végső éjszakája a hanyatló évnek! sötét mélységeddel, kioltott világod, barna fátyoloddal minő titokteljes, mi sejtelmes vagy te; életet és halált hordva sötét kebled, együtt és egyszerre vonzasz és taszítasz; vágyakat éb-

resztasz, tudni és feledni. Uj év előtt állunk, egy új év küszöbén. Pár óra, pár percz csak, suhanó, letűnő, mint a hervadt lombon, sik mező avarján bucsuzó őszi nap halavány visszfénye: s sirba ismét egy év. Nem! Ma nemcsak egy év, de e rövid évvel egy bucsuzó század. Az a napot oltó éj ma nemcsak évet, száz évet temet el.

Uj év előtt állunk. Sirnyító felén az elmúlt éjszakának, bucsut vett tőlünk az elaggott, meg-vénhedt, halálra várt ó-év, 1899. — Uj határ-hoz értünk, új határkövéhez az örök végtelen, végetlenségében mindörökké munkás, napok, hó-napokat, évek, századokat egymásra alkotó, rom-boló időnek; mint a vándor, mikor megfutva egy utat, más ujabb előtt áll; ám új útja előtt még pihenni vágyik, percznyi pihenésben keresni új erőt, gyűjteni új erőt a továbbiakra, a még hátralevő nagy ismeretlenhez, ismeretlen uthoz.

Pihenjünk meg perczre, pillanatra mi is az új határkönel, s mielőtt átadnánk a multat a multnak, halottat a sirnak, hideg temetőnek, s kérdezve, kutatva, vágyó pillantással illetné ke-zünk a bölcső lágy vankosát, s a percz varázsá-ból megihletett lelkünk Hozsánna szavával üdvö-zőlnök ama szendergő kisdedit, a kisdéd új évet: forduljunk vissza egy futó pillanatra ama kopor-sóhoz, ravatalához az elmúlt esztendőnek, lássuk még egyszer, egy futó pillantással a nagy halott arcát, Ah! hiszen egy egész század halottja az, benne ezernyolczszáz száll az enyészetnek örökös sirjába.

Temetésen vagyunk, halott temetésen; ha-lott temetésen visszaesengő ének elhaló hangjá-nál valami végtelen úgy megejt lelkünk, el-el-gondolkozva multon és jövődön, — bölcső és koporsó gondolkozni készlet, Hamletjei leszünk mintegy önkéntelen, perczekre, órákra a hanyatló,

hunyo s az ébredő évnek; hallani véljük a szel-lemet, a szellem tiltva intó szavát: eddig és ne tovább; tanulj ember, tanulj az időtől, az idő az élet tanítómestere, a legnagyobb mester,

Uj év napja van ma, új vágyak, remények felderülő napja, lelkünkben ezernyi újra keltett vágygyal, ezernyi reménnyel kezdjük el a reánk virradott új évet, s mintha a feltetsző hajnal sugarában fény szállna reánk is, fényözön bo-ritna s szálló fénysugárban, áradt fényözönben biztató édes hang esendűne felettünk, isteni sze-lid hang szóllana hozzánk, mint Madács emberé-hez, biztatón, szeliden, lelket felemelőn; halljuk az Ur szavát: mondtam ember, küzdj és bizva bízzál.

Reménytől dobog ma, újra kelt reménytől önkénytelen a szív; megmozdul az bennünk, mint egy zugó tenger, s elborítja keblünk, megtelünk lélekkel, mint Óceán medre, ha megárad.

Remény, remény! fényes csillaga az éjnek! Vezérvilága az élet vándorának! Te feléd fordul a szív, a vágyó lélek; benned keres vigaszt, megnyugvást a kebel, téged ölel féltve, féltő sze-retettel epedve magához.

Uj év előtt állunk; gyász-szemfedő alatt, koporsójába az idők nagy halottja, által adva immár a mulandóságnak. És ez újabb évben új kötelességek fáradalma vár mint emberekre, mint a társadalom, a nagy emberi társaság tagjaira, reánk; új kötelességek fáradalma, mint egy nem-zet fiaira. Kötelességeket szab elénk az élet, mun-kásságra serkent a felderülő év mindenik órája és mindenik perczé; megújult felettünk a rohanó idő, új lomb nőtt mondhatjuk a megvénhedt törzson, ám megújultak a kötelességek is; percz perczre sietve, nap napra haladva ösztönöznek bennünket.

T Á R C Z A.

A férj keserve.

Ah! kicsi fészkem
Össze ki tépte?
Mily vihar űzte
Ot siri-éjbe?
Bibor ajakját
Hajh! le ki zárta?
Hol van a bűvös
Szép szem sugárja? . . .
Szép selyem pillán
Könnye se rezdül,
Hó-kebel halmán
Kék patakocská
Nem fut cseregve, . . .
Jégbe fagyott, jaj!
Meg van meredve,
S nem szokell újra
Hó szerelemnek
Láng-bevitől sem!
Hó-galamb szárnya
Csügg letörötten, . . .
Ah! ki se táru
Édes epedve
Hó ölelésre! . . .
Mint ezüst-tóra
Bús éj lepelje —
Vállra kebelre
Lágy haja omlik;
S mint magas bércezen
Csillogó ormot
—j-sötét árnynyal
Dus fenyő árnyal:
Illatos fűrtők
Ugy koszoruzzák
Bűbajos arcát . . .
Ah! szerelemnek
Édes üdvét rám
Nem mosolyogja
Többet ez arc se?! . . .
Hol Gileádnak
Balzsamos völgye? . . .
Hol van az élet
Drága kenetje?! . . .

Nincsen-e orvos
Ki a hült szívet
Felmelegitse?
Nincsen-e orvos
Ki mosolyt hozzon
Mézédes ajka
Lágy bársonyára? . . .
Nincsen-e orvos
Ki szeme bűvös
Szép tükörébe
Uj sugárt lopjon, --
Hú szerelemnek,
Hó epedésnek
Régi sugárját?! . . .

Jőjj édes anyja
Messze vidéknek
Hegy-koszoruzta
Völgyeiről, jőjj!
Hozd az enyhet
Hátha a szív, ajk
Bus fagya enged
Hó anya-csóknak,
S megnyilik újra
Vig csevegésre! . . .
Négy kicsi árva
Jajja, sirása
Töltse a házat . . .
Hulljon a harmat
Szép szemetekből,
Sirjon siralmat
Liliom arca,
Márvány kebelre . . .
Hátha az égő
Könyre felérez
Az anya szíve, . . .
S vig szökelessel
Fest a hó arca
Hajnali bibort! . . .
Kertje virági
Jőjjetek sorba; . . .
Gyönggyel a kelyhe,
Mézszel az ajka
Mindeniteknek
Meg legyen telve . . .
Hattyú nyakára
Selymes hajába

Fonjatok gyöngysort;
Bűvös ajkára
Hintsetek csókot,
Mindenik csókban
Életet keltő
Illatos mézet . . .
Csillag ezrével
Jőjjön az éjjel,
Borítson rája
Tündéri fátyolt,
S mint kis virágnak
Kelyhe kinyilik
Édes gyönyörre
Büverejétől:
Keltse fel őt is
Langy fuvalomnak
Ajkaín súgva:
„Jer, jer a hitves
Vár ölelésre!“ . . .
Nem! nem az éjjel! . . .
Jőjjön a hajnal
Fűlmile dallal . . .
Öntse a dalba
Szíve szerelmét
Édes gyönyörbe
Vig csattogással . . .
Hívja a hívó
Mélabus hangon
Puha kis fészek
Bűbajos éden
Rejtett ölére . . .
Sirja el bűját
Bús epedéssel,
Mély zokogásba
Rejtve keservét . . .
Szálljon a néma
Szív teremébe,
Töltse be jajjal
Fájó sóhajjal;
Hadd riadjon fel
Nagy dobbanással,
S fussa be élet
Hó sugarával
A hideg testnek
Élet-ösvényt . . .
Szép szeméről a
Rut fejű szendert

Gondoljuk meg ime ezeket komolyan, vegyük fontolóra itt, az új határnál, az ezer kilencszáz mértföld-mutatója, új határkövének, vegyük fontolóra mint emberek, mint a társaság tagjai, mint a társadalom munkára hivatott egyedei, mint egy haza polgárai.

És ha meggondoltuk, fontolóra vettük, nincs okunk csüggednünk, csüggedve vennünk a hunyó évtől bucsút, s aggódva fogadnunk, kételkedve a reánk virradott, a reánk virradó új évet; hiszen az a sir ott nemcsak a múlt sirja, az a nagy temető nemcsak az enyészet hideg temetője! Nem! De a reménynek, a hitnek meleg-ágya, örök enyészhetlen országa egyszersmind. Kötelességeink hű betöltésének megleendő jutalma; mit megadott a múlt, a jövő bizonyíthatóan nem fogja megvonni.

És most menj! menj! pihenj, sirod az enyészet mélye, sötét éjjén nyugvó nagy halottunk! Halni tért esztendő hamvadba hullt száz év!

Új nap fénye köszönt, sugara ragyog ránk, bizva bizó hittel, reménnyel lépünk e napsugaras fénybe, kezdjük el a reánk virradott új évet.

Minden újabb évvel megújul az idő, de meg is vénhedik; minden új tavasszal megifjul a föld, pázsit nő a hanton, ringó fű a mező letarolt avarján, rügy fakad az ágon. Ah! de a fűszálban, a zöldelő pázsiton, a fakadó rügyben mindig ott a haraszt, a hunyó enyészet vérpíros harasztja; minden új tavaszban a lombot ejtő ősz, halott temető tél; a születésben az elmúlás borongó, bánatos eszméje, borongó sejtelve és bizonyossága. És a természetnek e változó képe: képe az embernek, emberi életnek. Tanít, oktat, példáz a pázsitos tavasz, a lombot ejtő ősz, halott temető tél. Alkotni, munkálni kell az ifjunak, tetterős férfinak; hatni, hogy nyugodtan, önvádolás nélkül pihenhessen majd az öregség szomorú, kietlen alkonyán; fényt adni a napnak, sugaras nappalnak önlelke tűzéből, hogy ne legyen majdan oly zordon az éj sem, ne oly kietlen az öregség alkonya; enyhítse zordságát, homályát egy hiven igazán megfutott életnek emléke, derengő világa.

Ez, csak ez lebegjen szüntelen előttünk, ily érzésekkel és ily gondolatokkal hagyjuk el ama sirt, az enyészet sirját, a múlt időt. Sirját, sötét éjbe vesző hideg temetőjét, s benne nagy halottunk.

Hagyjuk a borut, mely holló sötét szárnyával szállt a temetőre: új, reménnyel, hittel köszöntünk ama fényt, a ringó böleséből ránk özönlő sugárt.

Üdvözlégy bölesődben szendergő csecsemő! megújult esztendő! Üdvöz új száz . . . ezer-kilencszázadik év!

Borsody Béla.

Tanácsbeosztás a helybeli kir. törvényszéknél. A jövő 1900-ik évre szóló tanács- és ügybeosztást már összeállította a helybeli kir. törvényszék elnöke. Az ügybeosztást már lapunk múlt számában köz-

öltük, a tanácsbeosztás közérdekű hivatalos jegyzékét ezekben adjuk:

a) tárgyalások:

Kedd: Sommás polgári felelőztési tanács.

Elnök: Kubinyi Aladár törvényszéki elnök.

Bírák: Altdorffer István, Vozáry György.

Pötbírák: Kálniczky Géza, Medveczky Sándor.

Jegyző: Sziráczky Kálmán aljegyző.

Szerda: I. Főtárgyalási tanács:

Elnök: Medveczky Sándor törvényszéki bíró.

Bírák: Kálniczky Géza, Kovács Géza albíró.

Pötbíró: Vozáry György.

Jegyző: Törköly László aljegyző.

II. Vádtanács:

Elnök: Medveczky Sándor tszéki bíró.

Bírák: Cseh István előadó, Kálniczky Géza.

Pötbíró: Vozáry György.

Jegyző: Törköly László aljegyző és Hubay Gyula joggyakornok

Csütörtök: Sommás polgári felelőztési tanács.

Elnök: Altdorffer István.

Bírák: Vozáry György, Kálniczky Géza.

Pötbíró: Medveczky Sándor.

Péntek: I. Főtárgyalási tanács:

Elnök: Kubinyi Aladár törvényszéki elnök.

Bírák: Medveczky Sándor, Kovács Géza.

Jegyző: Langhoffer Viktor aljegyző.

II. Feljebbviteli főtárgyalási tanács:

Elnök: Kubinyi Aladár.

Rendes bírák: Kolbay Sándor előadó, Medveczky Sándor.

Pötbírák: Kálniczky Géza, Vozáry György.

Jegyző: Langhoffer Viktor aljegyző.

b) Ülések:

Elnök: Kubinyi Aladár.

Kedd: Délután: Vozáry György, Altdorffer István.

Jegyző: Klein Kálmán.

Csütörtök: Délután: Cseh István, Kálniczky Géza.

Jegyző: Hubay Gyula.

Péntek: Délután: Kolbay Sándor, Medveczky Sándor és Kovács Géza.

Jegyző: Klein Kálmán joggyakornok.

Szerencsétlenség, vagy élehetlenség?

Ahányszor a „Gömör Kishont“-ot kezembe veszem, mindig elszörnyedek a végrehajtások sokaságától. A városban, a vármegyében, mindig és mindenütt végrehajtás! És nem ám valami nagy összegről van szó rendszerint, hanem 200, 300, 400 forint körül cirkulál mindössze, és legtöbbször a lefoglalt vagyon még kisebb értékű mint a tartozás.

Igy kell-e lenni? vagy ha nem, miért van még is így?! s inkább szerencsétlenség-e, mint még végzetesebb élehetlenség?

Ha csak szerencsétlenség, úgy ki lehet heverni; tűz, víz, jégese, török-tatár maguktól elmúlnak; de ha restség vagy könnyelműség a hiba, úgy fel nem támasztja itt a jólétet semmi többé.

Hogy mindezen és egyéb más kombinációknak elejét vegyem, azonnal a dologra térek.

Itt tényleg valóságos gummi-galoeschniról van szó, de ne higgye senki, hogy engem valaki felfogadott, hogy reklámot csináljak valamely gyárnak vagy kereskedő-cégnek, hanem egy galoeschni történetét írom itt le. — „Van is annak története“, mondja valaki. — „Van bizony, még pedig elég hosszú.“

Lássuk csak sorjában, mint az élettörténetek leírásánál szokás:

Született, azaz készült 189 . . . , nem tudom biztosan mikor, melyik gyárban, mely országban? Csak annyit tudok róla, hogy elkészült valahol, mert tényleg Gazdájá boltban vette, de itt megint tudatlanságomat vagyok kénytelen elárulni, mert nem érdeklődtem annyira, hogy ezen adatokat beszereztem volna, különben is csak 3 napig volt tulajdonom.

Az is spanyol hogy nekem, hogy gazdájá sárban, vízben, vagy hóban, télen vagy nyáron hordta-e, csak annyit tudok, hogy addig hordta míg az egyikén a szükséges egy nyílás helyett kettő lett. Szomorúan tapasztalta gazdájá az iszonyú valót, méregette s azon tűnődött, miként lehetne az egyik lyukat beszűntetni, — természetesen az újabbikat. — Tűnődése közben azonban hordta, míg valami elhatározáshoz jut, de sajnos ez nem sikerült, sőt mi több — a lyuknak csakhamar párja akadt.

Konstatálva a szomorú valót a vigasztalan tulajdonos, még egyszer alaposan megvizsgálta s aztán fájdalomtelt szívvél a padlásra a többi lomhoz vitette.

Ott feküdt a szegény galoeschni jó ideig, de — megint nem tudom meddig, mivel adataim nincsenek, egyrészt azért, mert nem történelmi tény, másrészt azért, mivel a galoeschni naplót nem vezetett, t. i. iskolába nem járt s így írni sem tud.

Az igazság kedvéért kénytelen vagyok megjegyezni, hogy lehetséges az is, miszerint az iskola küszöbét átlépte gazdájá lábán, de ő speciell tanulóknak nem iratkozott be.

A padláson még egy kis baj érte, ugyanis a nyílások száma megsaporodott egygyel, mi valószínűleg egérrágás következménye. — Hogy miért rágta ki az egér, mikor ugyanis kellenél több lyuk volt rajta, az a szerény véleményem, hogy egyrészt azért, mert az egér rácsalló állat s így természeténél fogva is rajta gyakorolta mesterségét, másrészt csak a magacsínálta lyukon szeret ki- és bejárni.

Pedig kár épen Rimaszombatot egészen sor-sára bízni; ez a kedves kis város vezérszerepre van hivatva a felvidéki városok közt, ha akad ügyes, tevékeny ember, a ki föllendítse; míg ha polgárait egyenkint veszni hagyjuk, — elzüllik lassankint az egész város. A lakosság munkabíró része odamegy, a hol biztosabb megélhetésre számít, s az elköltözöttek helyét elfoglalja az élelmes „pánszláv“ elem, mely elegendő pénzzel — lassan de biztosan úrrá lesz azon városban, mely eddig diadalmasan állta útját minden nemzetiségi terjeszkedésnek.

Pedig, lehetne ám ennek elejét venni.

Hiszen vannak egyes iparágak, melyben a rimaszombati nép országos híré, tehát, amihez fog, azt jól elvégzi. Mégis, mennyi dolog hever itt még használatlanul, a miből kincses bánya lehetne hozzáférők kezében!

Hogy csak egy-kettőt említsék: Van Rimaszombatnak egy csomó eperfája, minden udvarban egy-kettő, és mi hasznát veszik? pedig, a hol eperfa van, mily könnyű lenne selyembogarakat tartani! az államtól kérne a város selyemfonó gyárat, melyet később selyemszövő gyárrá is nagyíthatna. Ezzel egy csomó munkás nyerne foglalkozást, és nagy összeg pénz maradna az országban, mely most — honi gyártmányunk alig levén — sajnos, külföldre vándorol. Pedig a selyemtenyésztés oly egyszerű és tiszta munka, hogy egy hétéves gyermek is elvégzi, aztán — ur és paraszt egyenlően foglalkozhat vele.

Hát a rimaszombati réteket ki nem ismeri? ha gyermekkoromban belevethettem magamat az embernyi magas, illatos virágtengerbe, azt hittem, ott a menyország, minden gyönyörűségeivel. Milyen szépen lehetne azt arafünyá szűrni, minden alchimista tudomány nélkül! csak hogy akkor nem békát kellene rajta tenyészteni, hanem méhet. És nem elégedni meg a honi fogyasztással, hanem piacot teremteni neki, hirdetni azt, Budapesten és a külföldön.

Az ilyen módon árván maradt békáknak aztán adnék más hivatást. Hallottam én egy nőt a panyiti halastóról, a melyben „hiába fűdik a csóka, nem lesz fehér az ő tolla. Mint-hogy tehát a csóka hiábavaló dolgot végez, elcsapnám a hivatalából, s mint-hogy föltehető, hogy a halas tóban halak is vannak, — úgy tennék mint Csehországban tesznek — csinálnak a békából téli takarmányt a halaknak, és egyuttal szaporítanám a halas tavak számát, ha másért nem, — hogy a nép olesó élelemhez jusson.

Hát a gömöri erdőkről mit mondjak? Van-nak kitűnő erdészeink, a kik gondoskodnak róla, hogy az erdők ki ne pusztuljanak. Hanem azért ha egy földesur megszorul, legelőször is az erdejét vágatja, azt teszi pénzzé, csak hogy nem mindig értékesítheti, a hogy kellene. Ha egy közülök bele merne fogni, — egy játékgéparat felállítani, úgy egy skatulyára való fáért annyit kapna, mint most egy szekérre valóért.

Mire használta az egér? Azt hiszem lakásul, vagy magtárnak.

Tán ott ringatta kiesinyeit, ha ugyan szokásban van náluk, de annyit tudok, hogy büszke volt lakására, mert elmesélte nekem egy másik egér, melyet a minap ugyanott fogtam, hogy eldicsékedett társainak, miszerint nem hiszi, hogy más egér fia elkezne zoghatnák joggal azt a nótát, melyet az övéi, hogy: „Egy galoeschniban jöttem a világra“, mert rózsabokorban manapság már nem ritkaság világra jönni.

Hosszu idő múlva, midőn a padlás takarítására is került a sor, megint napfényre jött a sokat hányatott galoeschni és ki tudja milyen sorsra jutott volna, ha véletlenül a sors közbe nem játszik.

Lajos barátommal éppen jelen voltunk a nagy tanácskozásnál, hogy mi történjék a kiszolgált galoeschnival, megszántuk szegényt s elhatároztuk, hogy megmentjük.

Hozzá is láttunk a terv kiviteléhez, bár nem valami előnyös módon, t. i. ócsárolni kezdtük az ócska portékát, mivel tulajdonosa még gondolkodott nem-e lehetne valamire használni? De addig beszélünk, míg a következő ítéletet hozta: „A lyukasat ajándékba adom Lajosnak, párját pedig ráadásul az ajándékra, neked!“ Megmentettük ugyan, de most mittévők legyünk vele?

Erre barátomnak jó eszméje támadt — hiába, van a fiúnak esze — s így szólt hozzám: „Pajtás itt van a lyukas galoeschni, megajándékozzalak vele, mert méltányosabb, ha az ép galoeschni tulajdonosa kapja a lyukasat, mint megfordítva.“

Enyém lett tehát mindakettő, de most én mit csináljak vele?

Nem tudván hamarjában e kérdést eldönteni, felpróbáltam a galoeschnit, bár eszima volt rajtam, nem mondhatnám, hogy éppen a lábamhoz lett volna szabva, de azért megtartottam s hazavittem, folyton rettegve attól, hogy vagy az marad le a lábamról, vagy az én orrom jut nem éppen kellemes érintkezésbe a földdel.

Minden nagyobb szerencsétlenség nélkül jutottam el lakásomra, hol további rendelkezésig egy sarokba állítottam.

Másnap, éppen szombaton egy ismerősömnek volt a névnapja, miről bizony nem volt tudomásom, így természetesen a gratuláció is elmaradt, minek következtében a következő szemrehányással fogadott: „No szép,

Űzze el messze! . . .
S nyíljon az ajk, — szem
Égi mosolyra,
Édeni üdvre! . . .

. . . És ha nem ébred?
. . . És ha a fészek
Drága lakója
Elrepült messze,
Hogy soha többé
Vissza se térjen?! . . .
. . . Jöjj vihar, villám
Sujts le reám is, . . .
Hogy hol az oltár
Összeomlott már
S romban az éden . . .
Haljon el véled
E szív, — ez élet.
— Letört virágom,
Hajnali álmom,
Szép feleségem! . . .

Kemény Lajos.

Galoeschni és egy üveg vörös bor.

A ki e címet olvassa, bizton azt hiszi, hogy káprázik a szeme, vagy a cím téves, mert nem tudja elképzelni, hogy juthat e két tárgy egy kalap alá.

Szinte hallom, mint mondogatja magában: „Galoeschni és vörös bor“ — nevétséges, mi köze a galoeschninak a vörös borhoz, avagy megfordítva, tudtommal a galoeschni nem él vörös borral, azt sem láttam még, hogy a szálló-munkások galoeschniban dolgoztak volna a szállóban. Vagy tán a cikkíró ivott galoeschniból vörös bort s azt akarja most nekünk elmesélni?

Nem tisztelt olvasó, én is csak üvegből iszom a bort, mint más halandó. Egy másik olvasó tán így gondolkozik: „Csak nem az a dolgnak a nyitja, hogy mivel a galoeschni belése többnyire veres, színe nézve rokontárgyak?“

Lesz, a ki tán azon gondolatra is jön, hogy nyilván itt rejlik a dolog veleje, hogy a galoeschnit az ember sáros időben lábára huzza, míg a vörös bor nagyobb mértékben élvezve a fejbe száll, tehát ellenkező a hatás, de így szines logikai összefüggés a kettő között.

Mennyi pénz vándorol évenként Németországba fajátékért! és milyen komisz, törekény fajátékért. kivált így karácsony tájon! és ez akkor mind ithon maradna. Persze, nem elég a gyárat fölépíteni és fölszerelni, árjegyzéket kellene szétküldeni, több nyelven, hadd tudja a külföld is, mert nagy a verseny, lármázni kell!

És ne higgye senki, hogy abból csak egyeseknek lenne haszna! haszna lenne abból az egész városnak. A gyár maga körül tömöríti épen a legmunkabíróbb népet, és a vidékieket; ezáltal nagyobb a fogyasztás, ez jó a kereskedőknek, meg az iparosoknak; nagyobb a forgalom, ez fokozza a munkakedvet, a mi ismét könnyebbé teszi a megélhetést, a mi jó a hivatalnoknak, a városnak, az államnak, de még a földmivesnek is; és végre nem szorulunk idegen gyártmányra, és nem kell keservesen néznünk, hogy jönnék örökünkbe idegenek

Csakhogy, — természetesen, ez mind nem történhet csak úgy magától, mint mindenben, úgy itt is ember kell a gátra, talán nem is egy, de több! az egész társadalom.

Mert mit használ egyes emberek jó akarat, ha ki-ki maga ereje és képessége szerint nem igyekszik a saját és mások javán. Mert ha egyeseket veszni hagyunk azzal a boldog tudattal, hogy — nekem nem atyámfia, — mihamar érezni fogjuk az anyagi és társadalmi pangást mindenben.

Egyesekből lesz az ezer, sőt még a millió is. Ha minden héten csak egy család megy is tönkre, (de rendszeren többről olvasom, hogy árverezik) az évenként ötvenkettő. Annyival kevesebb a fogyasztó és annnyival több a koldus, és annnyival több nyűg a társadalmon.

Kevesen vagyunk, ne hagyjuk el egymást! Munkát a népnek!

Olvasóinkhoz.

A „Gömör-Kishont“ 1900. január 1-én pályafutásának harmadik évtizedét fogja megkezdni. Egy oly időpontra jutott tehát, melyről végig tekinthet multján s egy pillantást vehet a jövőbe. Akkor, a mikor keletkezett, a sajtó e szerény organumát a társadalmi szükség teremtette meg, s büszke önérzettel állíthatjuk, hogy a megfutott életpálya alatt a társadalmi előnyös átalakulásnak egyik számot tevő tényezője volt. Szolgálta a közérdeket, együtt érzett a társadalom zömével, tisztességes küzdelmet fejtett ki azért, hogy a közművelődés terén egy-egy lépéssel előbbre haladhasson s hogy nem hiába küzdött, bizonyítja az a husz esztendő, melyet multjának tekinthet. E husz esztendőnek nagy erkölcsi eredményei s a társadalomban felmerült eszmék harczának tanúságai adnak erőt e lapnak arra, hogy tisztességes munkáját tovább is folytatva, jövőre is a közérdeket szívükön viselő íróknak és olvasóknak nélkülözhetetlen organuma maradjon. A

azt sem tudja, hogy ma van a névnapom, azt hittem, hogy isten tudja mitéle nagy ajándékkal lep meg s ime még nem is gratulál!

E szóra „ajándék“ rögtön a galoschni jutott eszembe: „Meg van, ez nagyszerű lesz névnap ajándéknak!“

Hirtelen megcsináltam az egész tervet és így szoltam: „Bocsánat, nem feledkeztem meg a névnapról, sőt már egy hét előtt néztük Lajos barátommal a kalendáriumot, de ott azt találtuk, hogy hétfőn van a névnapja, a mi pedig az ajándékot illeti, az is elkészül addig s előre biztos vagyok benne, hogy nagyon meg fogja lepni.

Megvirrad a hétfői nap is, ekkor előszedem a galoschnit s megnézem figyelmesen, mert bucsuznom kell tőle, a mit meg is tettem egy könnyekre indító bucsubeszédben, aztán szépen bepakolva vittem Lajos barátom kíséretében névnap ajándéknak.

Egy kis diktáló kíséretében átadtam óvatosan az ünnepeltnek, ki megható köszönet kíséretében vette át az értékes csomagot, de mivel nem illik nyíltan kíváncsiskodni, a mellékszobába ment s ott megnézte.

Egyszerre nagy meglepetéssel hangos nevetés hallatszik, mert bevallom, attól tartottam, hogy rosszul járok vele, de nyílik az ajtó s képzeljék meglepetésemet, midőn az ajándékért egy üveg vörös bort kapok.

Nehogy a bőkezű ajándékozó tettét megbánja, hamarosan kitekértük az üveg nyakát s addig szorongatuk, míg az utolsó cseppet is kiszorítottuk belőle.

Ime, így jutottam én egy pár lyukas galoschni segítségével egy üveg vörös borhoz s így jutott fenti czimben a vörös bor a galoschni mellé.

Legeredetibb a dologban az, hogy a megajándékozott mai napig sem tudja, hogy az egyik lyukas, kérem meg ne mondják neki valahogy.

Végül netaláni bajoknak elejét vevendő, előre jelzem, hogy e kis történetkével korántsem akarok bárkinek is példát adni arra, hogy az ócska galoschnit ne dobja el, hanem használja fel névnap ajándéknak, mert csak „Egyszer esik esztendőben karácsony.“ — Viszont azt sem óhajtom, hogy bárki is elolvassa tárczámat, összegyűjtse rokkant galoschnijait s nekem küldje ajándékba, mert én ezennel egyszer s mindenkorra kijelentem, hogy: „Nem adok érte egy üveg vörös bort, de még fehéret sem!“

Lachmann József.

társadalom átalakulásának nagy munkája még nincs befejezve, sőt talán ép most van az ideje annak, hogy az irányt adó nagy eszmékre közönségünk figyelme felhívassék s a gondolkozó főeknek e lap hasábjain tér nyitassék elveik kifejtésére.

Azon reményben, hogy olvasóközönségünk önzetlen törekvéseinket támogatni fogja: teljes bizalommal indítjuk meg a „Gömör-Kishont“ huszonegyedik évfolyamát azon ígérettel, hogy a közügyet, mint eddig, ezután is önzetlen buzgósággal fogjuk szolgálni.

Lapunk hűtükre lesz továbbra is a vármegyei és városi közéletnek, a közérdekek hiven és pártatlanul fogja szolgálni, az eseményekről mindenkor tárgyilagosan fog referálni

Minden héten egyszer, ezután is csütörtökön fog megjelenni és azt pontosan expedálja a kiadóhivatal. Midőn továbbra is kérjük a közönség támogatását és jóindulatát, kérjük lapunk barátait előfizetéseik megújítására.

Előfizetési díjaink maradnak a régiek:

Egész évre 8 korona.

Fél évre 4 korona.

Rimaszombat, 1899. december havában.

A „GÖMÖR-KISHONT“ szerkesztősege és kiadóhivatala.

Hirek és vegyesek.

Boldog újévet kíván előfizetőinek és munkatársainak A „Gömör-Kishont“ szerkesztősege és kiadóhivatala.

Rendjelviselési engedély. A király megengedte, hogy dr. Horváth Ákos veresközi hercegi uradalmi orvos a fejedelmi bolgár nemzeti érdemrend polgári keresztjét elfogadhassa és viselhesse.

Ügyészi megbízottak. Az 1900 január 1-én életbe lépő új bünvádi eljárás rendelkezése folytán a kir. ügyész helyetteseiként működő ügyészi megbízottak már kinevezettek a rimaszombati kir. törvényszék területére is. E szerint a helybeli kir. ügyészség területén megbízottakként fognak működni: *Rimaszombat: Langhoffer Viktor* aljegyző, helyettesül: dr. *Fülöp Dezső* aljegyző, *Nagyőrce: Hlaváts Adolf* ügyvéd, helyettesül *Fodor Zoltán* aljegyző, *Rimaszécs: Palánszky János* ügyvéd, *Rozsnyó: ifj. Badinyi Gyula* ügyvéd, *Tornallya: dr. Király Kálmán* ügyvéd, helyettesül *Buday Zoltán* aljegyző.

Aranymondás. A „Budapesti Napló“ karácsonyi számának irodalmi mellékletén nagy emberek jeles mondasait közlik. Itt találkoznak *Baksay István* kir. tanácsos, társadalmunk kiváló alakjának nevével, kinek következő gondolatát örökíti meg a hírlap: „Nemcsak a jövőnek vannak ábrándképei, de vannak a multnak is.“

Eskövő. *Kathona Géza*, a polgári leányiskola jeles tanára, s társas életünk kedvelt tagja f. hó 28-án esküdött örök hűséget Poroszlóban (Németország) *Poppe Eleonorának*, *Poppe József* bányagazgató szép és művelt leányának. A megkötött frigyhez a vőlegény nagyszámu ismerőseivel és jóbarátaival együtt mi is őszintén gratulálunk, s az ifjú párnak állandó boldogságot kívánunk!

A mentelep parancsnoka a százados szabadságeje folytán ideiglenesen *Korányi Kálmán* főhadnagy volt, ki — mint értesülünk — már visszatért állomáshelyére, s az ideiglenes parancsnoki teendőket *Stajer István* hadnagy vette át.

Halálozás. Vármegyénk tekintélyes, köztisztéletben álló férfiai száma egygyel ismét kevesbedett. *Gál János*, *Andrássy Géza* gróf uradalmi kormányzója Dobsonán, hol a rédovai ut ügyében hivatalos tárgyaláson vett részt, t. hó 20-án 74 éves korában szívinfarkus következtében hirtelen meghalt. A gyászbeset megyénk közéletét érzékenyen sújtotta, de különösen megrendítette Rozsnyó város közönségét. Az ottani társadalom egy minden tekintetben kiváló, oszlopos férfit veszített az elhunytban, ki a város képviselőtestületének is buzgó tagja volt, s mint törvényhatósági bizottsági tag, a meggyűléseken is tevékeny részt vett a közügyek intézésében. A betleri grófi uradalomnak 38 éven át kormányzója és jogi tanácsosa volt, s az uradalom érdekében ritka kötelességtudással, pontossággal és lelkiismeretességgel igen sokat és eredményesen fáradozott. Az elhunyt főurnak: *Andrássy Manónak*, s fiának *Gézának* kedvence volt *Gál János*, s benne méltán gyászolja az uradalom lelkes, ügybuzgó és érdemes intézőjét. Mint az ágost. ev. egyház presbiteriumának előjárója, mint törvényhatósági és városi képviselő-testületi tag egyképp elismerésre méltón működött a közjóért, s mint családötörvi balványozó szeretete őrizte. Temetése f. hó 22-én nagy részvét mellett ment végbe Rozsnyón, s megjelent ott *Andrássy Géza* gróf, az uradalom tisztikara. A város és vidékének értelmisége teljes számban, Dobsina város nagy küldöttsége élen a polgármesterrel stb. stb. A gyászszertartást *Terray Gyula* főesperes végezte. A váratlanul bekövetkezett gyászbeset városunkban, — hol az elhunytat számosan ismerték — mely megdöbbenést keltett, a megyeházára kitézték a gyászlobogót, s öszinte részvétüket számosan kifejezték az elhunyt özvegyéhez intézett táviratban, részben pedig dr. *Meskó Miklós* vármegyei tisztí főorvos előtt, ki az elhunytban szeretett apósát gyászolja. — A lesújtó gyászbesetről a család a következő jelentést adta ki: — „Özv. *Gál Jánosné*, szül. *Fischer Szidónia* és gyermekei: *Béla*, nejevel *Kiss Bertával* s leányával; *Malvin*, férjével *Bradács Gyulával* s gyermekeivel; *Miksa*, nejevel *Feymann Margittal* s gyermekeivel; *Kálmán*, nejevel *Gombos Mártával* s gyermekeivel; *Nelli*, férjével *Dr. Mesko Miklóssal* s gyermekeivel és *János*, nejevel *Papp Lujzával*, valamint a számos rokon nevében mély fájdalommal jelentik a forrón szeretető férj, legjobb apa, nagypapa és rokon *Gál Jánosnak* folyó hó 20-án délelőn, tevékeny élete 74-ik és boldog házassága 49-ik évében történt váratlan olhunytát.“ — Nyugodjék békében és legyen áldott emlékezete!!

Szilveszter-esti mulatságot rendez a polgári olvasókör f. hó 31-én 50 kros belépti-díj mellett. A nőegylet szokásos mulatságáról még nem tudjuk, vajjon ez idén is megtartják-e?

Tea-estély. A koresolyázó egylet f. hó 27-én tartotta meg szokásos tea-estélyét a „Három Rózsa“ nagytermében. A mulatságon kevesen vettek részt, de a kik ott voltak, hajnalig kitünően mulattak. Az estélyen megjelent kevésszámu, de igen szép hölgykoszorúban ott láttuk: *Bernáth Ida*, *Illés Irén*, *Medveczky Erzsí*, *Mészáros Jolán* és *Malvin*, *Polgáry Iza* és *Karola*, *Szakall Mariska* és *Rózsika*, *Szentmiklóssy Ilona*, *Török Klemma* urhölgyeket, továbbá özv. *Bernáth Gyuláné*, özv. *Illésné*, dr. *Löcherer Tamásné*, *Lukács Gézáné*, *Medveczky Sándorné*, *Samarjay Jánosné*, *Szentmiklóssy Sándorné*, *Szakall Vinczéné* urnőket.

Eljegyzés. *Majorossy Rezső* helybeli cipész-mester f. hó 16-án eljegyezte *Lányi Mariskát*, *Baczugh József* levélhordó kedves nevelt leányát. Boldogság kísérje!

Nőegylet karácsonya. Városunk és vidéke jótékony nőegylete f. hó 21-én délután a kisdedóvó intézet nagytermében az árvák és szegény elagodtak javára megható karácsonyfa-ünnepélyt rendezett. A gyönyörűen feldisztat és tündéri fényt árasztó karácsonyfa alatt ruhaneműek és sok más ajándék volt elhelyezve, melyeket a nemes lelkű emberbarátok, a jótékony hölgyek adományoztak. *Szemann Endre* róm. kath. esperes-plebános szívhez szóló nagyhatásu beszédet intézett a gyermekekhez és a jelenvolt ünnepelő közönséghez, majd megható imát mondott, mire *Samarjay Jánosné* elnöknő és *Máriássy Lászlóné* alelnöknő a boldogságtól túlradó árvák és elhagyottak között kiosztotta a sok ajándékot. Az árvák nevében *Tököli Mariska* szép szavakkal mondott hálás köszönetet az őket gyámolító nőegyletnek, melynek választmányi tagjai nagy számban voltak képviselve a lélekemelő, szép ünnepélyen.

Szini-előadás. Az iparos-ifjak önképző egylete javára f. hó 26-án műkedvelők előadták a „Gyimesi vadvirág“ czimű népszínművet. Az előadás sikerült, a szereplők mindenike sok igyekezettel működött közre s a táncmulatságon igen jó hangulat uralkodott.

Halálozás. *Kalás Károly* volt vármegyei utibiztos f. hó 22-én 73 éves korában elhunyt. Temetése nagy részvét mellett f. hó 23-án ment végbe, s azon a még élő 48-as honvédek, — kik szeretett bajtársukat vesztették el — testületileg megjelentek, s a ravatalra kószorut helyeztek. Nyugodjék békében!

Anyakönyvvezetők. A belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök Gömör-Kishontvármegyében az ispánmezői anyakönyvi kerületbe *Gaal Vilmos* körjegyzőt anyakönyvvezetővé, a dernői anyakönyvi kerületbe pedig *Kriszák Ödön* segédjegyzőt anyakönyvvezető helyettesé nevezte ki.

Ügyvédi kamara. A miskolczi ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy dr. *Fráter Sámuel* rimaszombati ügyvéd a kamara területéről elköltözése folytán az ügyvédek lajstromából kitoröltetett, s ügyvédi iratait dr. *Krausz Gyula* rimaszombati ügyvédnek adta át.

Változás a postán. A koronaérték számításával újévtől a következő változások fognak beállni: Az ajánlati díj, mi eddig 10 kr. volt, jövőben 25 fillér lesz. Az Ausztriába és Németországba szóló levelezőlap ára 5 fillér lesz. Legfontosabb azonban az, hogy az utalványokon, postatakarékpénztári chequeken az összeg korona és fillérekben irandó ki, mert különben a postahivatal visszatartja. Az utalványokra már van új úrlap, melyen már korona, fillér szöveg van, a régít január 1-től nem fogadják el. A kiadott postatakarékpénztári chequek elfogadhatnak bár, de a frt kr. rovat korona és fillérekre javítandó ki. — A mostani utánvételes szállító-levél a forgalomból kivonatik és helyette korona és fillér szöveggel ellátott szállító-levelek jönnek forgalomba. — A pénzes-leveleken az ausztriái érték mellett az összeg koronákban is részletezendő, a főösszeget azonban csak koronákban szabad kifejezni. Az értékes küldemények (csomagok értéknnyilváníttással) értékösszegei szintén csak koronák és fillérekben fejezendők ki. Egyszóval ott, a hol eddig a forint és krajczár összeg szerepelt, mindenütt korona és fillér érték jegyzendő. — A forgalomból kivonandó postai értékezikkek, mint a posta-utalvány, pénzes-levél boríték, utánvételes szállító-levél, postai megbízás jegyzéke a postahivataloknál minden díjlevonás nélkül becsérélhetnek. A jelenleg használatban levő postabélyegek további intézkedésig, körülbelül három hónapig a forgalomban hagyatnak, azonban azután végleg elvonatnak, azért a bélyeggyűjtés sport kedvelői igyekezzenek gyűjteményüket most ellátni, mert azután csak drága pénzen juthatnak hozzá.

Halálozás. *Kohn Sámuel* helybeli polgártársunkat súlyos csapás érte, mennyiben neje f. hó 22-én hosszas szenvedés után 57 éves korában elhunyt. Temetése f. hó 24-én ment végbe, s azon a helybeli izr. hitközség tagjai nagy számmal jelentek meg. *Singer Leó* rabbi a koporsó felett megható magyar gyászbeszédet mondott. Az elhunytat kiterjedd család gyászolja. Nyugodjék békében!

A szegények karácsonya. A nőegylet által állított karácsonytára *Farkas Zoltánné* 5 frtot, *Kubinyi Imréné* és *Hennyey Kálmánné* 1—1 frtot küldtek be az elnökséghez, mit ez uton is köszönettel nyugtáznak.

Bíró az — ügyvédekről. A nemrég elhunyt *Bajkór Tamás* rozsnyói kir. aljárásbíró, f. évi márczius hó 20-án kelt végrendeletében, melyben rozsnyói és miskolczi házait, kertjeit, készpénzét, butorait stb. nejeének bekövetkezendő halálával, egy a helybeli kath. főgymnasiumnál létesítendő és az ő nevét viselő, alapítványra hagyja, e következő — szösz szerint közölt — pontot illesztette be sajátkezőleg:

„12. pont. Mivel hosszú, fáradságos bírói pályám és működésem alatt meggyőződést szereztem arról, hogy az ügyvédi karnak legalább is $\frac{8}{10}$ -ed része önző, jellemnélküli, szivtelen egyénkekből áll, kik képesek a koldus nyakából még a tarisznyát is levenni, ha egy pár krajczárt szimatolnak benne, kiknek minden törekvése és igyekezete megszorult megbízóik és ellenfeleik kizsákmányozására irányul és csak is $\frac{2}{10}$ -ed része tud és képes a valódi ügyvédi hivatás színvonalára és magaslatára felemelkedni és hivatásának megfelelni, mely meggyőződésben úgy

hiszem, a nagy közönség is osztozik, én a magam részéről nem lévén hajlandó és nem akarván az első sorban jellemzett ügyvédek számának szaporításához hozzájárulni, azon ifjakat, kik ügyvédi pályára szándékoznak lépni — és arra készüléniük és az általam alapított ösztöndíjat óhajtanák céljaik elérésére igénybe venni, az ösztöndíj általi segélyezésből ki-zárom."

Szerk. üzenetek.

L. J. Az író annyi lapnak küldheti be művét, a hányak akarja; a sajtótörvény ezt nem gátolja. Az írók azonban rendesen megelégednek azzal, ha egy városban csak egyik lap közli tárcázikküket. Szépirodalmi író tíz lapnak is lehet munkatársa, de mindenben más-más ezikket ír.

A szerkesztést ideiglenesen felelős: RÁBELY MIKLÓS.
A lapot közleményekkel ellátja: A SZERKESZTŐ-BIZOTTSÁG.

Magán-hirdetések.

Eladó ház, esetleg bérbeadó lakás.

Rimaszombatban, a **Jánosi-utcában 38. sz. alatt**, a vásártérhez közel fekvő házban emeleti lakosztály bérbeadó — de maga az egész ház — tágas udvar — a Rima folyóig terjedő gyümölcsös és veteményes kert szabad kézből örök áron is eladó.

Szerényi János.

Hirdetmény.

2009. sz. — A rozsnyói kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Ferike Miklós Józsefné** szül. Kail Szidónia, előbb **Köhler Szemes Lászlóné** önkéntes árverési ügyében a rimaszombati kir. törvényszék s ezen kir. járásbíró, mint területén Dobsina városában fekvő s a dobsinai 2626. számú telekkönyvben 561. hrz. és 686/b. ö. i. szám alatt felvett 1000 frt becsértékű, egész ház, udvarból álló ingatlanra a fent megállapított kikiáltási árban elrendeltetik s az árverés megtartására határnapul **1900. január hó 3-ik napjának** d. e. 10 órája Dobsina város közházához tűzvetőn ki, mely alkalommal az ingatlanok becsáron alól is el fognak adni.

Árverezni kívánék tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át bánatpénzzel készpénzben vagy az óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

Rozsnyón, 1899. július 10.

Tichy, kir. bíró.

Hirdetmény.

1051. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. járásbíró, mint területén 711. számú végzése következtében **Dr Krausz Gyula** ügyvéd által képviselt **Mózes György** javára **Vajda András** ellen 260 frt s járuléka erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt 750 frt-ra becsült 6 darab ökrökből álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a rimaszombati kir. járásbíró, mint területén 1567. 1898. számú végzése folytán 160 frt hátraléki tökekövetelés, ennek felszámítandó 6% kamatai és eddig összesen 39 frt 42 kr-ban bíróilag már megállapított költségek erejéig alperes Antali pusztai lakásán leendő eszkielzésére **1900. évi január hó 4-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozó oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adni.

Kelt Rimaszombat, 1899. évi december hó 27-én.

Gasko János, kir. bíró, végrehajtó.

Hirdetmény.

3269. sz. — **Pohorella** községre nézve az 1892. XXIX. t.-cz. értelmében a tényleges birtokosok tulajdonjogának a telekjegyzőkönyvbe való bejegyzése és a tkvi bejegyzések helyesbítése iránti eljárás befejeztetvén, ez azzal a felszólalással tétetik közzé:

1. hogy mindazok kik az 1886: XXIX. t.-cz. 15. és 17. §§-ai alapján ideértve e §§-oknak az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5. és 6. §§-aiban, és az 1891: XVI. t.-cz. 15. §-a pontjában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889: XXXVIII. t.-cz. 7. §-a és az 1891: XVI. t.-cz. 15. §-a b) pontja alapján eszközölt bejegyzések vagy az 1886: XXIX. t.-cz. 22. §-a alapján történt törölések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési keresetüket hat hónap alatt, vagyis **1900. évi május hó 20-ik** napjáig bezárólag a tkvi hatósághoz nyújták be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886: XXIX. t.-cz. 16. és 18. §§-aiban eseteiben — ideértve az utóbbi §-ának az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5. és 6. §§-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellenmondással elni kívánnak, írásbeli ellentmondásokat hat hónap alatt, vagyis **1900. évi május hó 20-ig** bezárólag a tkvi hatósághoz nyújták, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után ellentmondások többé figyelembe vételni nem fog;

3. hogy mindazok, kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogokat bármily irányban sértve vélik — ideértve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889: XXXVIII. t.-cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, — e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a tkvi hatósághoz hat hónap alatt vagyis **1900. évi május hó 20-ig** bezárólag nyújták be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után, az említett bejegyzéseket csak a törvény rendes útján, és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogának sérelme nélkül támadhatják meg.

Kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság. — Nagy-Röczen, 1899. november 20-án.

1-3

Dessewffy, kir. járásbíró.

Birtok-eladás.

Néhai **Lipthay József** és neje szül. **Schvaroz Adélnak örökösai** s illetve örökösének jogutódai, a nevezett örökhagyóknak tulajdonát képezett, de jelenleg már az ő tulajdonukba átment, Tornallyán lévő belsőségek- és külsőségekből álló alább részletesen körülírt ingatlanokat **Tornallyán** a városháza épületébeni kaszinó-teremben **1900. évi január hó 10-ik** napjának délelőtti 9 órákor megkezdendő **magán-árverésen** el fogják adni. A hova és a mely időre a venni szándékozók azon megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az árverezni kívánók azon ingatlanokra, mikre árverezni kívánnak, a tulajdonosok által megállapított bánatpénzt, — minek összege a kikiáltási árnak 10%-át képezi, — feltétlenül letenni tartoznak, s hogy az árverés alá bocsátott ingatlanok kikiáltási áron alól eladatni nem fognak. A bánatbér készpénzben vagy pedig az eladók által ismert valamely pénzintézetnél elhelyezett, s megfelelő összegről kiállított betéti könyvvel lesz fedezendő. A többi feltételek **Kovács Miklós** tornallyai lakos ügyvédnél megtekinthető.

Az eladandó ingatlanok:

1. A tornallyai 29-ik sz. tkjvben 1. sor 34. hrsz., — a tornallyai 97. sz. tkjvben 1. és 3. sor 33/b/3. és 33/b/2 — b/2. hrszám, — valamint a tornallyai 34-ik sz. tkjvben II. 1. sor 35. hrszám alatt foglalt, egy testbe kihalított belsőségbeli ingatlan, és az ezen lévő összes épületek. **Bánatpénz 2000 frt.**

2. A tornallyai 6-ik sz. tkjvben 1. 2. sor, 6. és 8. hrszám, valamint a tornallyai 7-ik sz. tkjvben 1. sor, 7. hrszám alatt foglalt belsőségből álló ingatlan jutalék a hozzá tartozó épületekkel. **Bánatpénz 150 frt.**

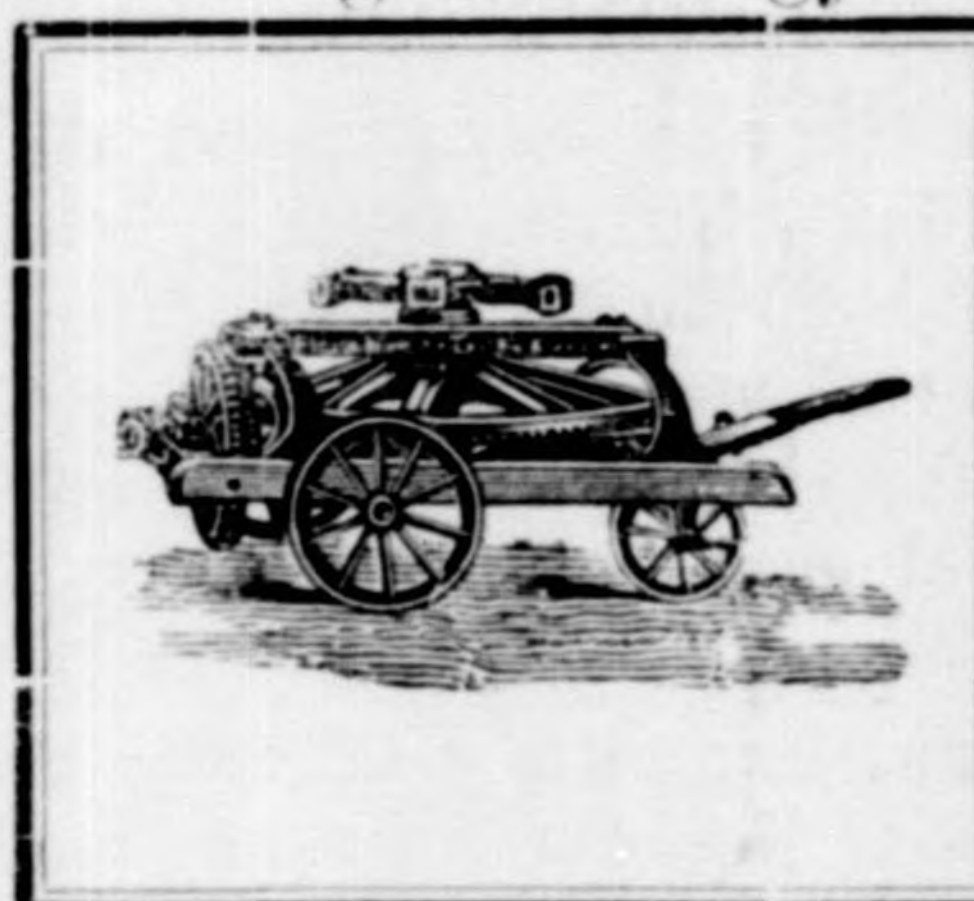
3. A tornallyai 34-ik sz. tkjvben 2. 3. 4. sor, 449, 79 és 442. hrszám alatt foglalt egy egész úrbéri telekből álló föld, rét, erdő s legelő. **Bánatbér 800 forint.**

4. A tornallyai 7-ik sz. tkjvben 2—13. sorszám, 170, 468, 279, 303, 330, 392, 431/a, 113, 142, 199/b és 200. hrszám alatt, valamint a tornallyai 258-ik sz. tkjvben 1—9. sor, 171, 275, 305, 329, 393, 429, 109, 141 és 470/a. hrszám alatt foglalt $\frac{2}{6}$ -od és $\frac{1}{6}$ -od úrbéri telekből álló föld, rét, a tornallyai 199-ik sz. tkjvben 1. és 2. sor, 440 és 441. hrszám alatt feltüntetett erdő legelőből az előbb jelzett ingatlanok tartozékát képező jutalékkal, végre a tornallyai 110-ik sz. tkjvben foglalt 1. sor, 463 hrszám alatt foglalt erdőből az eladók tulajdonát képező illetőség. **Bánatbér 210 frt.**

FLEISCHER és TÁRSA

gazdasági gépgyára és vasöntődéje Kassán, Vám-utca 11. sz.

Ajánlja a t. gazdaközönségnek a legújabb tapasztalatok szemmel tartásával czélszerűen s gondosan gyártott jóhírnévű gépeit, nevezetesen:

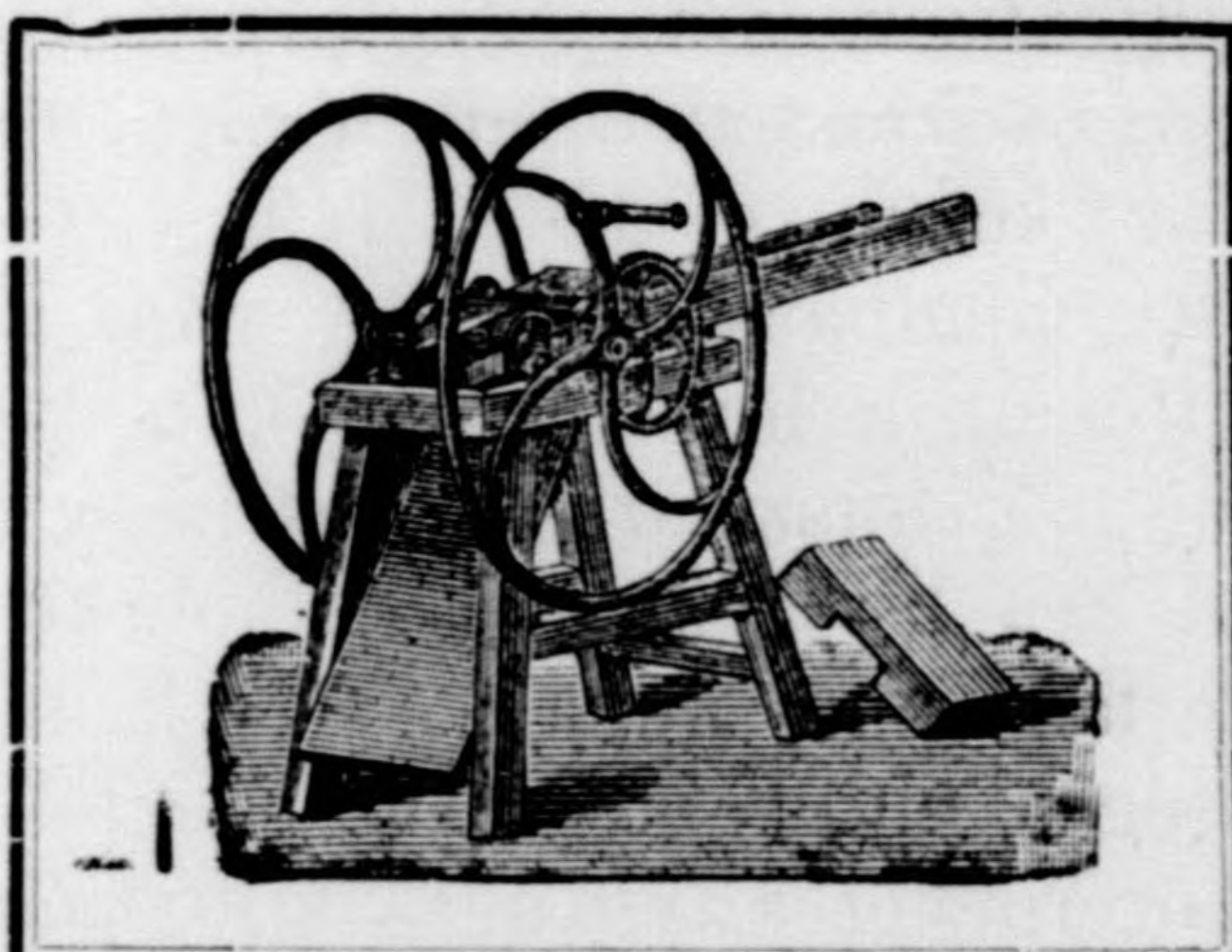
Szecsavágókat, kézi- vagy járgányhajtásra

Répvágókat és tengermorzsolókat.

Olajsajtolókat és olajmagpörkölőket.

Olajmag-zúzókat, továbbá

Örlő és daráló malmokat,

Progress-tisztító gépeket, lisztosztályozó hengereket, szivattyúkat, gőzgépeket és gőzkazánokat, szeszgyár-berendezések stb.

Gépeink, eszközeink és egyéb gyártmányainkat készletben tartjuk gyárunkban. — Gazdasági gépeink képes-, valamint öntődéni gyártmányai árjegyzékét kívánatra bérmentve küldjük.

6-6

RÁBELY MIKLÓS

KÖNYVNYOMDÁJA,

a „GÖMÖR-KISHONT” kiadóhivatala

RIMASZOMBATBAN,

Pokorági-utca 1-ső szám, a községi flu-iskola mellett.

Ajánlkozik mindennemű könyvnyomdai munkák gyors, pontos és izlésteljes kivételére a legjutányosabb árak mellett.

Iskoláknak: oklevelek, értesítők, bizonyítványok és kimutatások.

Ügyvédeknek: intő-levelek, kérvények és keresetek, meghatalmazások, díjjegyzékek, kötvények, szerződések, óvások, levélpapírok stb.

Pénzügyintézeteknek: alapszabályok, értékpapírok, részvények és szelvények, betéti könyvecskék, üzleti könyvek, mérleg-számlák stb.

Kereskedőknek és iparvállalatoknak: körlevelek, árjegyzékek, számlák, üzleti könyvek, czimké és ragezédulák, intőlevelek, levélpapírok és borítékok czégnomással, czimkártyák, üzleti jelentések, levelezőlapok, csomagoló-papír czégnomással stb.

Falragaszok, hirdetmények, műsorok, étlapok, borezimké, eljegyzési és esketési értesítők, meghívók, tánczrendek, gyászjelentések, névjegyek stb. elvállaltatnak.

Vidéki
megrendelések
gyorsan
eszközöltetnek.

Ugyanitt egy jó házból való fiú,
ki legalább 1—2 gimnáziumi osztályt
végzett, tanulól felvétetik.